

Miskolc, 1892. október 6. – Budapest, 1965. szeptember 28.

Édesapja fiatalon megrokkant, alkalmi munkákat vállalt. Négy polgárit végzett, miközben nyaranta kőművesek mellett dolgozott. Az iskola befejezése után kőművestanoncnak szegődött. Még tanoncként a Magyarországi Építőmunkások Országos Szövetsége helyi csoportjának a jegyzőjévé választották. 1910-ben belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. 1918-ban az építőmunkás-szakszervezet helyi csoportja elnökévé választották. Az 1918–1919-es forradalmak idején a miskolci munkástanács tagja. 1919-ben politikai megbízott a városi műszaki ügyosztálynál. A Tanácsköztársaságot követő tömeges büntetőeljárásokat elkerülte. 1922. május 1-jétől 1925-ig helyettes titkár, majd 1944-ig a szociáldemokrata párt miskolci szervezetének a titkára. Egyidejűleg ellátta a MÉMOSZ titkári tisztét is. 1925-től a párt országos választmányának a tagja. 1929-ben bekerült Miskolc város törvényhatósági bizottságába, részt vett több szakbizottság munkájában, továbbá tagja lett az Országos Társadalombiztosító Intézet miskolci önkormányzati szervének. 1933 februárjában elindult a mezőkeresztesi időközi választáson, de 9, 46 százalékkal a harmadik helyen végzett. 1926-ban, 1935-ben és 1939-ben a miskolci listán indult, 1939-ben a Borsod-Gömör vármegyei listán is jelölték, de egyik alkalommal sem jutott be a törvényhozásba. 1936 végén megbízták az akkor létrehozott észak-magyarországi kerületi MSZDP-titkárság vezetésével. Még ebben az évben beválasztották a MÉMOSZ Központi Vezetőségébe. 1941. április 19-én más szociáldemokrata vezetőkkel együtt munkaszolgálatra – büntetőszázadba – hívták be, de öt hét múlva a szociáldemokrata pártvezetőség belügyminisztériumi tiltakozására leszerelték. 1944. április 5-én őrizetbe vették, előbb toloncházba, majd a nagykanizsai internálótáborba vitték, ahol a táborirodán dolgozott. 1944. július 30-án kiszabadult, de rendőri felügyelet alá helyezték. 1944. október 15-én, a nyilas hatalomátvételnél újra letartóztatták, de megszökött, és a szovjet csapatok megérkezéséig a Nógrád megyei Szirák községben élt illegalitásban. December 19-én sikerült visszatérnie Miskolcra. A december 17-én tartott népgyűlésen távollétében az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselőjévé választották. 1944. december 21-étől a Szociáldemokrata Párt helyi ideiglenes pártvezetőségi tagja, egyben megbízták az észak-magyarországi főkerület vezetésével. 1945. január 24-étől a miskolci pártszervezet titkára és a városi nemzeti bizottság alelnöke. 1945. január 29-étől ismét a törvényhatósági bizottság tagja. 1945. augusztus 18-20-án, az SZDP XXXIV. kongresszusán a pártvezetőség és a politikai bizottság tagjává választották. A kommunista párttal való együttműködés feltétlen híve volt. 1945. július 21-étől közellátásügyi, 1945. november 15-étől kereskedelem- és szövetkezetügyi, 1949. július 11-étől 1950. május 8-ig külkereskedelmi miniszter. 1949–1950-ben a Népgazdasági Tanács tagja. 1945. november 4-én a borsodi választókerületben ismét képviselővé választották; haláláig Borsod megyét képviselte a törvényhozás munkájában. A két munkáspárt egyesítését megelőzően az SZDP képviselőjeként részt vett az összekötő bizottság tárgyalásain; bekerült a március 10-én létrehozott közös politikai bizottságba. 1948. június 14-étől 1956. október 28-i feloszlásáig a Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőségének a tagja. 1948. júniustól 1953. júniusig az MDP Politikai Bizottságának rendes tagja, 1956. júliustól októberig póttagja. 1951–1953-ban az MDP Szervezőbizottságának is a tagja volt. 1950. május 8-án – elődje, Szakasits Árpád

letartóztatását követően – az Elnöki Tanács elnökévé választották. Tisztségéből 1952. augusztus 14-én felmentették, de a testületnek haláláig tagja maradt. 1952. augusztus 18-án az Országgyűlés elnökévé választották; ezt a tisztséget 1962. november 5-ig töltötte be. 1956 októberében is munkahelyén, a Parlamentben tartózkodott. November 2-án J. V. Andropov szovjet nagykövet felajánlotta, hogy gondoskodik a biztonságáról, de ő nem élt a lehetőséggel, s az épületben maradt. 1956. november 4-étől 1957. február 28-ig az Országgyűlés elnökeként a Forradalmi Munkás-Paraszt Kormány tagja, a kereskedelmi ügyek vezetésével bízták meg, 1957 őszéig részt vett a kormány mellett működött Gazdasági Bizottság ülésein is. 1956 novemberétől haláláig az MSZMP PB tagja. Bekerült a Hazafias Népfront Országos Tanácsa Elnökségébe is. 1960-tól a Magyar–Szovjet Baráti Társaság elnöke volt.